

ЗМІСТ

ББК 67.304.1я43
УДК 341.231.14(063)
П78

- [78 «Проблеми вдосконалення правового забезпечення прав та основних свобод людини і громадянина»: Матеріали міжнародної науково-практичної конференції, м. Запоріжжя. 18-19 липня 2014 року. - Запоріжжя : Запорізька міська громадська організація «Істина», 2014.-104 с.

У матеріалах представлено стислий виклад доповідей і повідомлень, поданих на міжнародну науково-практичну конференцію «Проблеми вдосконалення правового забезпечення прав та основних свобод людини і громадянина», яка була організована Запорізькою міською громадською організацією «Істина» 18-19 липня 2014 року у м. Запоріжжя.

ББК 67.304.1я43
УДК 341.231.14(063)

НАПРЯМ 1. ІСТОРІЯ ТА ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ ТА ПРАВА, ФІЛОСОФІЯ ПРАВА	
ЗНАЧЕННЯ ОСНОВ ЦИВІЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА СОЮЗУ РСР	
І СОЮЗНИХ РЕСПУБЛІК 1961 Р. ТА ЦИВІЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНСЬКОЇ РСР	
1963 РОКУ ДЛЯ РОЗВИТКУ ЦИВІЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ	
Блажівська О. Є.	5
ЧИ Є АЛЬТЕРНАТИВА «ТЕОРІЇ ПОКОЛІНЬ ПРАВ»	
НА ШЛЯХУ ПІЗНАННЯ СУТНОСТІ СОЦІАЛЬНИХ ПРАВ ЛЮДИНИ?	
Галіцина Н. В.	9
СТАНОВЛЕННЯ ІНСТИТУТА МЕХАНІКОВ	
ТОРГОВОГО ФЛОТА В 1903-1905 ГГ. В РОСІЙСЬКОЇ ІМПЕРІЇ	
Змерзлий Б. В.	12
ФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ КУЛЬТУРИ СУБ'ЄКТІВ ЗАСТОСУВАННЯ	
НОРМ ПРАВА ТА ЇЇ ВПЛИВ НА ПРОЦЕС РЕАЛІЗАЦІЇ ПРАВ	
І СВОБОД ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА	
Старостюк А. В., Чорна І. В.	16
ХАРАКТЕРИСТИКА СПРАВЕДЛИВОСТІ: ФОРМИ ТА ВИДИ	
Стойка М. С.	20
ПРАВА ЛЮДИНИ У ПРАЦЯХ ВИДАТНИХ УКРАЇНЦІВ	
Якушко Т. А.	23
НАПРЯМ 2. КОНСТИТУЦІЙНЕ ПРАВО, МІЖНАРОДНЕ ПУБЛІЧНЕ ПРАВО	
ПЕРСПЕКТИВИ УДОСКОНАЛЕННЯ КОНСТИТУЦІЙНИХ ЗАСАД ГРОМАДЯНСЬКОГО	
СУСПІЛЬСТВА В ПРОЦЕСІ РЕФОРМУВАННЯ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ	
Дудинська О. О.	26
ЩОДО РОЛІ СУДІВ ЗАГАЛЬНОЇ ЮРИСДИКЦІЇ	
У ЗАХИСТІ ПРАВ І СВОБОД ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА	
Зубачова І. С.	28
НЕДИСКРИМІНАЦІЯ ЯК ПРИНЦИП ЗАСТОСУВАННЯ	
КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИХ НОРМ ПРО ПРАВА ЛЮДИНИ	
ЩОДО СЕКСУАЛЬНИХ МЕНШИН	
Товпеко Я. К.	31
НАПРЯМ 3. ЦИВІЛЬНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС, СІМЕЙНЕ ПРАВО,	
ЖИТЛОВЕ ПРАВО, МІЖНАРОДНЕ ПРИВАТНЕ ПРАВО	
ВІДЧУЖЕННЯ ЗЕМЕЛЬ ДЛЯ СУСПІЛЬНИХ ПОТРЕБ ЧИ З МОТИВІВ	
СУСПІЛЬНОЇ НЕОБХІДНОСТІ ЯК ПІДСТАВА ПРИПИНЕННЯ ПРАВА ВЛАСНОСТІ	
Дудник Д. В.	35
АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ПРЕДСТАВНИЦТВА	
ПРОКУРОРОМ МАЙНОВИХ ПРАВ ДІТЕЙ	
Панчишина О. О.	39
ВИКОРИСТАННЯ НЕПЕРЕДБАЧЕНИХ ЗАКОНОМ АБО ДОГОВОРІВ СПОСОБІВ	
ЗАХИСТУ ЦИВІЛЬНОГО ПРАВА ТА ІНТЕРЕСУ: ПРОБЛЕМНІ АСПЕКТИ	
НАПРЯМ 4. ГОСПОДАРСЬКЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС	
ДО ПИТАННЯ ПРО МОЖЛИВІСТЬ ВИНИКНЕННЯ	
ПУБЛІЧНИХ ЗОБОВ'ЯЗАНЬ СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ	
З АКТИВ УПРАВЛІННЯ ГОСПОДАРСЬКОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ	
Давиденко О. О.	47

НАПРЯМ 5. ТРУДОВЕ ПРАВО, ПРАВО СОЦІАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ ЩОДО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ ЖЕРТВ НАЦИСТСЬКИХ ПЕРЕСЛІДУВАНЬ В УКРАЇНІ Сіньова Л. М.	51
--	----

НАПРЯМ 6. АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО ТА ПРОЦЕС, ФІНАНСОВЕ, ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

ОПЛАТА ПРАЦІ ТА СОЦІАЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ ФРН Малімої В. І., Заровецька О. В.	56
ТРАНСФОРМАЦІЯ СУТНОСТІ ТА ЗМІСТУ КАТЕГОРІЇ «ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ» Патерило І. В.	60
ДЕЯКІ АСПЕКТИ РОЗУМІННЯ ЗАХИСТУ ПЕРСОНАЛЬНИХ ДАНИХ Петрицький А. Л.	64
АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВІ СТАНИ ДЕРЖАВНИХ ІНСПЕКЦІЙ ЯК ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ Хамходера О. П.	68

НАПРЯМ 7. КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВО, КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧЕ ПРАВО, КРИМІНОЛОГІЯ

ПРАВА НЕПОВНОЛІТНІХ ЗАСУДЖЕНИХ НА ОСВІТУ Попов Г. В.	73
ОБ'ЄКТИ ТА ПРЕДМЕТИ ЗЛОЧИНУ «ПРИХОВУВАННЯ АБО ПЕРЕКРУЧЕННЯ ВІДОМОСТЕЙ ПРО ЕКОЛОГІЧНИЙ СТАН АБО ЗАХВОРЮВАНІСТЬ НАСЕЛЕННЯ» Серета І. Л.	76
ОСОБЛИВОСТІ ОБ'ЄКТИВНОЇ СТОРОНИ * ПРИХОВУВАННЯ ЗЛОЧИНУ ТА ЇЇ ВПЛИВ НА КВАЛІФІКАЦІЮ Смушак О. М.	81

НАПРЯМ 8. КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС, КРИМІНАЛІСТИКА

РЕГУЛЮВАННЯ ЗАСАДИ НЕДОТОРКАНОСТІ ЖИТЛА У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ Білоус О. В.	85
ВИЯВЛЕННЯ ПРИЧИН І УМОВ ВЧИНЕННЯ ЗГВАЛТУВАННЯ ЯК ЕЛЕМЕНТ ПРЕДМЕТУ ДОКАЗУВАННЯ У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОВАДЖЕННІ Мосі.на к 0.1.	88
ЩОДО ПИТАННЯ ПРИВАТНОЇ ДЕТЕКТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ Мохонько О. О.	92
ОСОБЛИВОСТІ ЗАЛУЧЕННЯ ОРГАНІВ ДФІ ДЛЯ ПРОВЕДЕННЯ РЕВІЗІЇ В РАМКАХ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОВАДЖЕННЯ Рябовол О. О.	95
ОСОБЛИВОСТІ ПОВІДОМЛЕННЯ ПРО ПІДОЗРУ ОКРЕМІЙ КАТЕГОРІЇ ОСІБ Фараон О. В.	99

НАПРЯМ 1. ІСТОРІЯ ТА ТЕОРІЯ ДЕРЖАВИ ТА ПРАВА, ФІЛОСОФІЯ ПРАВА

ЗНАЧЕННЯ ОСНОВ ЦИВІЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА СОЮЗУ РСР
І СОЮЗНИХ РЕСПУБЛІК 1961 Р. ТА ЦИВІЛЬНОГО КОДЕКСУ
УКРАЇНСЬКОЇ РСР 1963 РОКУ ДЛЯ РОЗВИТКУ ЦИВІЛЬНОГО
ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ

БЛАЖІВСЬКА О. Є.
кандидат юридичних наук, суддя
Господарський суд м. Києва
м. Київ, Україна

Друга кодифікація вітчизняного цивільного права могла відбутися наприкінці 30-х або на початку 40-х років, оскільки такий соціально-економічний лад, який згодом визначив головний зміст Основ цивільного законодавства Союзу РСР і союзних республік 1961 р. (далі - Основи 1961 р.) і Цивільного кодексу УРСР 1963 р., по суті склався ще до 1934 року [1] і був зафіксований в Конституції СРСР 1963 р. [2]. Проте прийняття цього кодексу відкладалося у зв'язку із подіями років Великої Вітчизняної війни, а також із складними перехідними процесами сталінського тоталітаризму. Всі ці роки продовжував діяти ЦК УРСР 1922 р., хоча він мав би припинити своє існування із ліквідацією непу на початку 30-х років.

Складність розробки та функціонування цивільного законодавства полягала також у системі законодавства в цілому, що передбачала існування все-союзних основ та кодифікованих актів окремих республік, що було узаконено з прийняттям в 1957 році відповідного Закону, за яким було віднесено до відання союзних республік прийняття цивільних кодексів, зберігаючи при цьому за Союзом РСР встановлення основ цивільного законодавства [3].

Таке рішення загострювало дві основні проблеми, пов'язані із існуванням цивільних відносин та їх законодавчих регуляторів. По-перше, в умовах, коли в країні цивільне законодавство було здебільшого загальносоюзним, здійснити кодифікацію цивільного права відповідно до норм вказаного закону було неможливо без того, щоб не внести відповідні зміни в цю норму, що й було зроблено в Основах 1961 року. По-друге, існування в державі одночасно двох (для кожної республіки) різних за повнотою і за юридичною силою кодифікацій цивільного права потребувало значних зусиль, щоб вирішити

Об'єкти тваринного світу, а також нори, хатки, лігва, мурашники, боброві загати та інше житло і споруди тварин, місця токування, линяння, гніздових колоній птахів, постійних чи тимчасових скупчень тварин, нерестовищ, інші території, що є середовищем їх існування та шляхами міграції, підлягають охороні [9]. Рослинний світ - сукупність усіх видів рослин, а також грибів та утворених ними угруповань на певній території [10].

Окремим предметом злочину є відомості про стан захворюваності населення. Вони законодавцем пов'язуються з районом підвищеної екологічної небезпеки і розглядаються як результат радіоактивного забруднення та інших змін обстановки. При цьому враховуються не тільки хвороби, прямо пов'язані з погіршенням екологічного стану, тобто специфічні (наприклад, променева хвороба), а й хвороби загальної етіології (рак, запалення легенів та ін.), а також дані про загальну кількість хворих у районі та їх діагноз. Такі дані дають можливість оцінити ступінь загрози для населення даного району і вжити профілактичних та лікувальних заходів або провести евакуацію людей.

Список літератури:

1. Кримінальний кодекс України від 5 квітня 2001 р. № 2341-ІІ. Станом на 21 вересня 2012 року / упоряд. В. І. Тютюгін. - Х. : Право, 2012. - 232 с.
2. Кримінальний кодекс України. Науково-практичний коментар : у 2 т. / за заг. ред. В. Я. Тація, В. І. Пшонки, В. І. Тютюгіна. - 5-те вид., допов. - Х. : Право, 2013 - 1039 с.
3. Закон УРСР «Про охорону навколишнього природного середовища» від 25 червня 1991 р. № 1264-ХІІ // Відомості Верховної Ради України, 1991, N 41. - 0. 546.
4. Конституція України від 28 червня 1996 р. // Відомості Верховної Ради України, 1996, № 30. - Ст. 141.
5. Наказ охорони навколишнього природного середовища та ядерної безпеки України «Про затвердження Методики визначення розмірів шкоди, зумовленої забрудненням і засміченням земельних ресурсів через порушення природоохоронного законодавства» від 27 жовтня 1997 р. № 171 Зареєстровано в Міністерстві юстиції України 5 травня 1998 р. за N 285/2725.
6. Водний кодекс України від 06 червня 1995 р. № 213/95-ВР // Відомості Верховної Ради України, 1995, № 24. - Ст. 189.
7. Закон України «Про охорону атмосферного повітря» від 16 жовтня 1992 р. № 2707-ХІІ // Відомості Верховної Ради України, 1992, N 50. - Ст. 678.
8. Закон України «Про забезпечення санітарного та епідемічного благополуччя населення» від 24 лютого 1994 р. № 4004-ХІІ // Відомості Верховної Ради України, 1994, N 27. - Ст. 218.
9. Закон України «Про тваринний світ» від 13 грудня 2001 р. № 2894-Ш // Відомості Верховної Ради України, 2002, № 14. - Ст. 97.
10. Закон України «Про рослинний світ» від 9 квітня 1999 р. № 591-ХУІ // Відомості Верховної Ради України, 1999, № 22-23. - Ст. 198.

ОСОБЛИВОСТІ ОБ'ЄКТИВНОЇ СТОРОНИ

ПРИХОВУВАННЯ ЗЛОЧИНУ ТА ЇЇ ВПЛИВ НА КВАЛІФІКАЦІЮ

СМУШАК О. М.

*викладач кафедри кримінального права Юридичного інституту
Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника
м. Івано-Франківськ, Україна*

Об'єктивна сторона злочину це процес суспільно небезпечного і протиправного посягання на охоронювані законом інтереси, які розглядаються з його зовнішньої сторони, з точки зору послідовного розвитку тих подій і явищ, які починаються із злочинної дії (бездіяльності) суб'єкта і закінчуються настанням злочинного результату [1, с. 9-10]. Таким чином головна увага зосереджена на трьох елементах з яких складаються об'єктивні ознаки будь-якого складу злочину, який передбачений КК України:

- зовнішня сторона злочину, а саме, дія або бездіяльність особи;
- причинно наслідковий зв'язок між діями і наслідками;
- заподіяння шкоди суспільним відносинам які охороняються законом.

Крім того приховування злочину можна поділити на два види:

- 1) фізичне;
- 2) інтелектуальне.

Під фізичним приховуванням слід розуміти заздалегідь не обіцяне приховування: 1) злочинця; 2) знарядь вчинення злочину; 3) засобів вчинення злочину; 4) слідів вчинення злочину; 5) майно яке добуто злочинним шляхом.

Інтелектуальне приховування злочину полягає в заздалегідь не обіцяному даванні порад, вказівок особам приховати вчинений ними злочин тощо.

Для правильного розуміння змісту приховування, слід визначити точне уявлення про характер таких діянь, що охоплюються поняттям приховуван-

ня, мають велике значення для точної кваліфікації злочину, сприяють зміцненню законності в суспільстві.

Такий кримінально-правовій категорії, як приховування притаманні певні особливості. Це стосується в першу чергу з'ясування, чи може це діяння вчинятися у вигляді активних дій або у формі бездіяльності.

Більшість вчених, що приділяють увагу вивченню питань причетності до злочину, і зокрема його виду приховуванню, вважають, що вчинення приховування можливе лише шляхом активних дій, які допомагають злочинцеві уникнути справедливого правосуддя [2, с. 55].

Аналізуючи об'єктивну сторону даного діяння звичайно потрібно погодитись з тим, що приховування характеризується системою умисних, активних дій, оскільки причетність утворюють тільки діяння вчинені з прямим умислом. Винний усвідомлює, що він сприяє укриттю злочинця, знярядь і засобів вчинення злочину, його слідів, і бажає цього. При цьому винний повинен усвідомити характер скоєного злочину, який він приховує, так як кримінальна відповідальність за це діяння можлива при приховуванні не будь-яких злочинів, а лише тяжких та особливо тяжких, перелік яких встановлено в ч. 5 і 6 ст. 12 КК України.

В літературі є різні міркування з цього приводу. Так, наприклад, М.І. Ковальов пише про можливість вчинення приховування шляхом бездіяльності. Він наводить такий приклад: злочинець, якого переслідують правоохоронні органи, проникає до будинку в якому переховується. Господар будинку, який це бачить, не повідомляє про цей факт, тим самим допомагає злочинцю уникнути правосуддя [3, с. 26].

Д.П. Левічев зазначає, що приховування злочину можна визначити як діяльність (систему умисних дій або бездіяльність), що детермінована об'єктивними та суб'єктивними факторами діяльності, які виникають до, в момент або після вчинення злочину, та яка спрямована на сліди злочину (матеріальні та ідеальні) і злочинця та їх носіїв, здійснюються з метою перешкоджання встановленню об'єктивної дійсності при розслідуванні кримінальної справи та ухилення винного від кримінальної відповідальності [4, с.13-14].

Для правильного з'ясування суті даного питання, слід звернутися до поняття приховування. Під приховуванням слід розуміти ховання чого — небудь або кого-небудь, кого переслідують, утаювання чогось - як правило це складна, триваюча у часі подія. При цьому ця подія розпочинається активними діями, а далі вона може тривати як бездіяльність. Наприклад, зберігання засобів учинення злочину, його слідів або предметів, які здобуто злочинним шляхом.

Та при цьому такого роду бездіяльності передують активна дія. Це може бути передача суб'єкту предметів здобутих злочинним шляхом, знярядь вчинення суспільно небезпечного діяння, та інших предметів які можуть містити на собі сліди злочину. Є випадки, коли особа безпосередньо може не передавати і нічого не отримувати від злочинця, наприклад, коли той сам заносить до оселі речі, які можуть виступати речовими доказами в кримінальній справі і залишає їх там, при цьому має бути згода особи на такі дії правопорушника. Згода може бути виконана в будь-який спосіб: за допомогою жестів, міміки, письмово, усно, всі ці дії потребують певних фізичних і розумових дій.

Висновок про те, що приховування можливе шляхом бездіяльності, є не переконливим. Відповідальність за бездіяльність за загальним правилом можлива лише тоді, коли на даній особі в силу тих чи інших зобов'язань лежав обов'язок перешкоджати настанню злочинних наслідків. Такий обов'язок може випливати із закону або іншого нормативного акту або із взятих на себе зобов'язань за договором або по службі, а також із таких передуючих дій даної особи, які ставлять державні або суспільні інтереси або інтереси окремих громадян під реальну загрозу.

І.А. Бушуєв, М.Х. Хабібুলін, В.В. Сташенко, зазначають, що заздалегідь не обіцяне приховування злочину - це активна діяльність особи з переховування злочинця, знярядь і засобів вчинення злочину, слідів злочину чи предметів, здобутих злочинним шляхом (ч.б ст.27 КК) [5, с. 253].

І.А. Бушуєв визначає групу ознак, які притаманні приховуванню, основним серед яких є активна поведінка винного [6, с. 59-61].

Підсумувавши наведені приклади можна дати наступне визначення поняття *приховування - це заздалегідь обіцяна умисна діяльність осіб, які не брали участь в вчиненні основного злочину в якості співучасників (а саме, не допомагали і заздалегідь не обіцяли надавати будь-яку допомогу виконавцю чи іншим співучасникам), та яка перешкоджає застосуванню засобів кримінально-правового впливу за скоєння основного злочину при відсутності ознак співучасті в ньому.*

Основними моментами, які впливають на кваліфікацію злочинів при заздалегідь не обіцяному приховуванні є:

1. Приховування передбачає лише активну поведінку винного, яка протидіє здійсненню правосуддя, а саме допомагає злочинцю ухилитись від покарання.

2. Приховування завжди є активна поведінка особи, фізичне сприяння злочинцю в приховуванні його самого, або результатів його злочинної діяльності від компетентних органів, що в свою чергу перешкоджає притягненню винного до кримінальної відповідальності.

3. На приховування як самостійне кримінально каране діяння впливає тяжкість основного злочину.

4. Приховування характеризується відсутністю причинного зв'язку із злочинним результатом основного злочину.

5. Під приховуванням слід розуміти тільки такі дії особи, які дійсно утруднюють розкриття злочину і відшукування злочинця.

Відповідальність за бездіяльність, можлива лише тоді, коли на даній особі в силу тих чи інших зобов'язань лежить обов'язок перешкоджати настанню злочинних наслідків до них можна віднести службових осіб. Але ці дії притаманні іншому виду причетності до злочину - потуранню. Оскільки потурання, як форма причетності до злочину пов'язана із невиконанням особою покладених на неї правових обов'язків.

Список літератури:

1. Кудрявцев Н.Ф. Объективная сторона преступления / Н.Ф. Кудрявцев, - М.: Госюриздат, 1960. - 245 с.
2. Смирнов В.Г. Понятие прикосновенности по советскому уголовному праву / В.Г. Смирнов. - Л.: Издательство Ленинградского университета, 1957. - 129 с.
3. Ковалев М. Ответственность за укрывательство преступлений и недонесение о них / М. Ковалев // Советская юстиция. - 1977. - № 19. - С. 26-27.
4. Левічев Д.П. Класифікація способів приховування злочинів і її роль у розкритті та розслідуванні злочинів / Д.П. Левічев // Тези доповідей і наукових повідомлень. - 2007 - Харків. - С. 13-17.
5. Сташенко В. В. Кримінальне право : Загальна частина. Підручник / А.В. Сташенко, В. Я. Тація. - К.: Юрінком Інтер, 2007. - 496 с.
6. Бушуев И. А. Ответственность за укрывательство преступлений и доноительство - / И. А. Бушуев. - М.: Юридическая литература, 1965. - 140 с.

НАПРЯМ 8. КРИМІНАЛЬНИЙ ПРОЦЕС, КРИМІНАЛІСТИКА

РЕГУЛЮВАННЯ ЗАСАДИ НЕДОТОРКАНОСТІ ЖИТЛА У КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ УКРАЇНИ

БІЛОУС О. В.

*здобувай кафедри кримінального процесу
Національна академія внутрішніх справ
м. Київ, Україна*

Право на недоторканість житла - це одне із основоположних прав людини, яке закріплене в міжнародно-правових документах та конституціях багатьох країн світу. В Україні засада недоторканності житла регламентується як у ст. 30 Конституції України, так і в галузевих кодексах, зокрема - у ст. 13 КПК України. Закріплення положення щодо недоторканності житла у вітчизняному Кримінальному процесуальному кодексі (далі - КПК) пройшло певні етапи свого розвитку. А тому, дослідження генези його регулювання сприятиме з'ясуванню сутності та правильному застосуванню під час здійснення кримінального провадження.

Насамперед, слід відмітити, що засада недоторканності житла чи іншого володіння особи у кримінальному процесі є відносно новою для кримінального процесуального законодавства. Адже її закріплення з'явилося лише у 1984 році шляхом доповнення КПК УРСР 1960 року статтею 14-1 «Недоторканність житла, охорона особистого життя громадян, таємниці листування, телефонних розмов і телеграфних повідомлень». Саме в цій нормі вперше на рівні принципу кримінального процесу було закріплено положення щодо недоторканності житла та визначено, що ніхто не має права без законної підстави увійти в житло проти волі осіб, які проживають в ньому [1, с. 11]. А в нормах, які передбачали порядок проведення обшуку було визначено, що він може проводитися за постановою слідчого і лише з санкції прокурора чи його заступника [1, с. 101]. Проте, КПК УРСР 1960 року в редакції 1984 року не диференціював порядок проведення обшуку, а процедура була єдиною для всіх видів (чи то житла, чи то будь-якого приміщення) - за постановою слідчого та з санкції прокурора.